

POSTANOWIENIE

Dnia 9 października 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Przemysław Kalinowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Józef Dołhy

SSN Michał Laskowski

w sprawie T. G.

skazanego z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 294 § 1 kk

po rozpoznaniu wniosku pełnomocnika wnioskodawcy T. G.

w przedmiocie wznowienia postępowania w sprawie Sądu Okręgowego,
zakończonych wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 10 grudnia 2009r.

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić wniosek o wznowienie postępowania w sprawie Sądu Okręgowego sygn. akt XIV K 85/08,**
- 2. obciążyć wnioskodawcę T. G. kosztami postępowania w przedmiocie wznowienia.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy wyrokiem z dnia 2 czerwca 2009 r. w sprawie sygn. akt XIV K 85/08 skazał T. G. na karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat próby oraz grzywnę w wysokości 100 stawek dziennych po 100 zł każda, za to, że jako prezes spółki G. B. S.A. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził P. Z. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w ten sposób, że wprowadził pokrzywdzonego w błąd codo zamiaru przeniesienia na niego własności domu położonego przy ul. K. 3, będącego w dyspozycji spółki, po czym dokonał przywłaszczenia kwoty 400.264,38 zł, uzyskanej przez P. Z. w drodze zaciągnięcia kredytu udzielonego przez GE Money Bank mieszkaniowy na podstawie umowy z dnia 25 lipca 2003 r. z przeznaczeniem na zakup tej nieruchomości, która to kwota została wpłacona na konto w/w spółki tytułem zapłaty części ceny zakupu, który to czyn został zakwalifikowany jako przestępstwo o znamionach określonych w art. 286 § 1 kk w

zb. z art. 294 § 1 kk, przy czym na podstawie art. 46 § 1 kk Sąd nałożył na skazanego obowiązek naprawienia szkody na rzecz oskarżyciela posiłkowego P. Z.

Powyższe rozstrzygnięcie zostało utrzymane w mocy przez Sąd Apelacyjny orzeczeniem z dnia 10 grudnia 2009 r.

Obecnie pełnomocnik T. G. wystąpił z wnioskiem o wznowienie postępowania w sprawie Sądu Okręgowego sygn. akt XIV K 85/08. Jako podstawę wniosku powołano przepis art. 540 § 1 pkt 1 kpk i art. 542 § 1 kpk, a jako przesłankę wznowienia - wskazano wyrok Sądu Rejonowego z dnia 16 lipca 2009 r. w sprawie II K 199/09, którym to wyrokiem P. Z., będący oskarżycielem posiłkowym w sprawie przeciwko T. G. – został skazany za posłużenie się podrobionymi dokumentami w celu uzyskania kredytu, którego kwota stanowiła następnie przedmiot przestępstwa w niniejszej sprawie.

Zdaniem autora wniosku, istnieje związek między przestępstwem przypisanym oskarżycielowi posiłkowemu P. Z. przez Sąd Rejonowy w wyroku z dnia 16 lipca 2009 r. w sprawie II K 199/09 oraz postępowaniem jakie toczyło się w tej sprawie przeciwko T. G. W tej sytuacji, w przekonaniu skarżącego, powinno dojść do wznowienia postępowania w niniejszej sprawie i uchylenia wyroków sądów obu instancji w części dotyczącej obowiązku naprawienia szkody na rzecz P. Z. oraz ponownego rozstrzygnięcia tej kwestii. Zdaniem pełnomocnika wnioskodawcy, powołany wyrok Sądu Rejonowego w sprawie przeciwko P. Z. stanowi, zgodnie z art. 541 § 1 kpk potwierdzenie tego, że w związku z postępowaniem w sprawie T. G. dopuszczono się przestępstwa, a istnieje uzasadniona podstawa do przyjęcia, iż mogło to mieć wpływ na treść orzeczenia.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Wniosek pełnomocnika T. G. o wznowienie postępowania w sprawie Sądu Okręgowego sygn. akt XIV K 85/08 okazał się niezasadny, a przedstawione w nim wywody nie zasługiwały na uwzględnienie. Całkowicie wadliwe było podstawowe założenie zaprezentowane we wniosku, będące próbą wykazania, że przestępstwo przypisane P. Z. wyrokiem Sądu Rejonowego z dnia 16 lipca 2009 r. w sprawie II K 199/09 – spełnia kryterium wskazane w przepisie art. 540 § 1 pkt 1 kpk. Przewidziana w tym przepisie podstawa wznowienia postępowania oparta jest na przesłance przestępstwa jakiego dopuszczono się w związku z postępowaniem prowadzonym przeciwko skazanemu występującemu z wnioskiem o jego wznowienie. Nie chodzi zatem o jakikolwiek związek między przestępstwem

przypisanym skazanemu a przestępstwami innych osób, ani nawet taki związek, jak w tej sprawie, że przestępstwo innej osoby umożliwiło uzyskanie mienia, które następnie stało się przedmiotem kolejnego przestępstwa, ale o związek między postępowaniem, a przestępstwem, którego dopuszczono się w jego toku. Nie może budzić wątpliwości, że przestępstwa „w związku z postępowaniem” można dopuścić się dopiero wtedy, gdy to postępowanie już się toczy. Kolejne wymaganie ustawowe, tj. wykazanie wpływu popełnionego przestępstwa na treść orzeczenia, aktualizuje się jedynie wtedy, gdy wykaże się zarówno sam fakt popełnienia przestępstwa stwierdzony w sposób określony w art. 541 § 1 i 2 kpk, jak i jego związek z postępowaniem, które ma być wznowione.

W niniejszej sprawie nie znajduje żadnego potwierdzenia teza autora wniosku o istnieniu związku - w rozumieniu art. 540 § 1 pkt 1 kpk - między przestępstwem przypisanym P. Z. wyrokiem Sądu Rejonowego z dnia 16 lipca 2009 r. w sprawie II K 199/09, a postępowaniem prowadzonym w sprawie T. G. i zakończonej wyrokiem skazującym Sądu Okręgowego z dnia 2 czerwca 2009 r. sygn. akt XIV K 85/08, utrzymanym w mocy przez Sąd Apelacyjny. Przestępstwo, którego dopuścił się P. Z. i za które został prawomocnie skazany, zostało popełnione – według poczynionych ustaleń – w dniu 8 lipca 2003 r., a więc znacznie wcześniej zanim wszczęto postępowanie w sprawie niniejszej przeciwko T. G. To ostatnie zostało rozpoczęte na skutek zawiadomienia złożonego przez P. Z. w dniu 4 lipca 2007 r., a zakończyło się w dniu 10 grudnia 2009 r. wyrokiem Sądu Apelacyjnego sygn. II AKa 252/09.

W tych warunkach nie sposób było przyjąć, że przestępstwa popełnione w dniu 8 lipca 2003 r., dopuszczono się w związku, jakiego wymaga przepis art. 540 § 1 kpk, z postępowaniem toczącym się w okresie od dnia 4 lipca 2007 r. do dnia 10 grudnia 2009 r., a tym samym, nie została spełniona przesłanka wznowienia postępowania wskazana we wniosku pełnomocnika T. G. Istniejąca relacja, na którą powoływano się uzasadnieniu nadzwyczajnego środka zaskarżenia, dotyczy jedynie wysokości kwoty odpowiadającej wartości przedmiotu czynności wykonawczych obu przestępstw i nie statuuje związku określonego w w/w przepisie ustawy procesowej.

Mając to wszystko na uwadze Sąd Najwyższy postanowił, jak na wstępie.